ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μόλις γεννήθηκε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ πατέρας του Φίλιππος, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἔνδοξους βασιλεῖς τῆς Μακεδονίας, ἔγραψε ἕνα γράμμα στὸν μεγάλο φιλόσοφο Ἀριστοτέλη. Τὸ γράμμα αὐτὸ καθρεφτίζει πιστὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὶς ἀντιλήψεις τοῦ Φιλίππου καὶ φανερώνει πόση ἐκτίμησι εἶχε σ' αὐτὸ ποὺ λέμε διαπαιδαγώγησι τῶν νέων. Νὰ λοιπὸν τὸ περίφημο αὐτὸ γράμμα :

«Ἀριστοτέλη.

»Μάθε πως ἡ γυναῖκα μου γέννησε ἕνα ἀγόρι. Γι' αὐτὸ τὸ καλὸ ποὺ μοῦ χαρίσανε οἱ Θεοί, τοὺς εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Δὲν τοὺς εὐχαριστῶ ὅμως τόσο γιατί θὰ ἔχω πειὰ διάδοχο, ὅσο γιατί γεννήθηκε τὸ παιδί μου τὸν καιρὸ αὐτὸ ποὺ ζῆ ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης, ἀπὸ τὸν ὁποῖο μπορεῖ νὰ διδαχθῆ τὴν ἀρετή. Ἐλπίζω λοιπὸν ὅτι θὰ σ' ἔχη δάσκαλό του κι' ἔτσι θὰ γίνη ἄξιος ν' ἀναλάβη τὴν βασιλεία τοῦ πατέρα του. Σοῦ εὔχομαι καλὴν ὑγείαν.

Φίλιππος»

* * *

Κάποτε ἡ μητέρα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἤθελε νὰ καταδικασθῆ ἕνας ἐχθρός της σὲ θάνατο, ἂν κι' ἦταν ἀθῶος. Προσπαθῶντας νὰ πείση τὸ γυιό της νὰ ὑποχωρήση στὴν ἀπαίτησί της αὐτή, τοῦ ἔλεγε διαρκῶς :

—Μὴν ξεχνᾶς, γυιέ μου, ὅτι σὲ βάσταξα ἐννιὰ μῆνες μέσα στὴν κοιλιά μου.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ὅμως, μὴ θέλοντας νὰ κάνη ἕνα τόσο μεγάλο ἔγκλημα, τῆς εἶπε τέλος :

—Γιὰ τὸ καλό, τὸ μεγάλο καλὸ ποὺ μοῦ ἔκανες, μητέρα μου ἀγαπημένη, νὰ μὲ φέρης δηλαδὴ στὸν κόσμο, ζήτησέ μου ὁποιαδήποτε θέλεις ἀνταπόδωσι, ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὴν ποὺ μοῦ ζητᾶς τώρα. Γιατί ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐξαγοράζεται μὲ καμμιὰ εὐεργεσία !...

* * *

Μιὰ μέρα ὁ φιλόσοφος Θεόφραστος εἶδε δυὸ νέους νὰ περπατοῦν μαζὺ καὶ τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἡ μεγάλη διαφορὰ ποὺ εἶχαν στὸ ντύσιμό τους. Ρώτησε λοιπὸν τοὺς μαθητάς του ἂν τοὺς ξέρουν ποιοὶ εἶνε.

—Δὲν τοὺς ξέρουμε προσωπικά, τοῦ ἀποκρίθηκαν οἱ μαθηταί του. Ξέρουμε ὅμως ὅτι εἶνε δυὸ ἀχώριστοι φίλοι.

—Καὶ πῶς λοιπόν, φώναξε τότε κατάπληκτος ὁ φιλόσοφος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοοῦσε τὴ φιλία χωρὶς θυσίες, πῶς ὁ ἕνας εἶνε τόσο πλούσιος, κι' ὁ ἄλλος τόσο φτωχός !...

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΕΙΝΕ... ΜΑΥΡΟΙ

Πῶς ἐξηγοῦν οἱ Νέγροι τὸ ὅτι εἶνε μαῦροι ; Νὰ μιὰ ὡραία σχετικὴ παράδοσίς των :

Ὅταν ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν κόσμο, τοῦ ἔμεινε μονάχα μιὰ μέρα γιὰ νὰ πλάση τὸν ἄνθρωπο.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ δουλεύη ἀπὸ τὸ πρωΐ, ἐργάστηκεν ἀκατάπαυστα ὅλη τὴ μέρα, γιατί ἔπρεπε νὰ φτιάξη πολλούς, πάρα πολλοὺς ἀνθρώπους, ὅσους χρειαζόντουσαν γιὰ τὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου.

Τέλος, ὅταν ἔφτασε ἡ νύχτα, τοὺς πρόσταξε νὰ παραταχθοῦν ἐμπρός του, γιὰ νὰ τοὺς ἰδῆ πῶς ἦσαν. Ἄρχισε τότε νὰ τοὺς ἐξετάζη ἕναν - ἕναν κι' ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ σχῆμα τους καὶ τὴ μορφή τους.

Ἕνα μονάχα ἐλάττωμα παρατήρησε : Ἐπειδὴ τοὺς εἶχε πλάσει ἀπὸ χῶμα, ἦσαν ὅλοι μαῦροι.

Μὰ ὁ Πανάγαθος δὲν τοὺς ἤθελε ἔτσι καὶ σκέφθηκε νὰ τοὺς ἀσπρίση.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τοὺς πλένη ἕναν - ἕναν καὶ βιαστικὰ - βιαστικά, γιατί ἔπρεπε νὰ τοὺς τελειώση ἐξάπαντος ἐκείνη τὴ νύχτα, ὥστε ὁ ἥλιος ποὺ θὰ ἀνέτελλε τὴν ἑπομένη νὰ βρῆ τελειωμένο τὸ ἔργον τῆς δημιουργίας.

Δὲν εἶχε ὅμως προφτάσει νὰ πλύνη καὶ ν' ἀσπρίση τοὺς μισοὺς ἀνθρώπους, ὅταν ἄξαφνα ὁ πετεινὸς ἄρχισε νὰ φωνάζη, πανηγυρίζοντας γιὰ τὸν ἐρχομὸ τῆς ἡμέρας. Εἶχε πειὰ ξημερώσει κι' ὁ Θεὸς ἄφησε τοὺς ἄλλους μισοὺς ἀνθρώπους ὅπως ἦσαν, χωρὶς νὰ τοὺς ἀσπρίση.

Γι' αὐτό, λοιπόν, οἱ μισοὶ ἄνθρωποι εἶνε λευκοὶ καὶ οἱ μισοὶ μαῦροι. Καὶ νὰ γιατί οἱ Νέγροι δὲν τρῶνε ποτὲ πετεινό, ὅπως οἱ Μουσουλμάνοι δὲν τρῶνε — γιὰ ἄλλους λόγους — γουροῦνι !

* * *

Πῶς τώρα ἐξηγοῦν οἱ λευκοὶ τὴν μαυρίλα τῶν Νέγρων ; Νὰ μιὰ ἄλλη παράδοσις, Ἰσπανική :

Ὅταν ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν Ἀδάμ, ζήλεψε ὁ Σατανᾶς καὶ θέλησε νὰ φτιάξη κι' αὐτὸς ἕναν ἄνθρωπο.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔπλασε ὁ Σατανᾶς ἔγινε μαῦρος, ἀπὸ τὰ μαῦρα χέρια τοῦ πλάστη του, ὁ Σατανᾶς σκέφτηκε νὰ τὸν ἀσπρίση καὶ τὸν πῆγε στὸν Ἰορδάνη νὰ τὸν πλύνη. Μόλις ὅμως ἐπλησίασε ἐκεῖ, ὁ Ἰορδάνης τράβηξε τὰ νερά του καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Σατανᾶ ἔμεινε μαῦρος.

Θύμωσε τότε ὁ Σατανᾶς καὶ ἔδωσε μιὰ κατάμουτρα στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔπλασε, κι' ἔτσι ἡ μύτη του πλακώθηκε κι' ἔγινε σιμή. Μὰ ἀπὸ τὸ χτύπημα ἔπεσε χάμω ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ παλάμες του ἀκούμπησαν στὴν ἄμμο τὴν ὑγρή, ὅπως προτήτερα εἶχαν ἀκουμπήσει τὰ πέλματά του, κι' ἔτσι μισοάσπρισαν μονάχα τὰ πέλματα καὶ ἡ παλάμες τοῦ μαύρου.

Πέφτοντας ὅμως χτύπησε ὁ ἄνθρωπος τοῦ Σατανᾶ καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη. Καὶ τότε ὁ Σατανᾶς λυπήθηκε τὸ πλᾶσμα του καὶ τὸν χάϊδεψε στὸ κεφάλι. Καὶ ἔτσι ἀπὸ τότε τὰ μαλλιὰ τοῦ μαύρου ἔγιναν κατσαρά, γιατί τ' ἄγγιξαν τὰ πύρινα χέρια τοῦ Διαβόλου !...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΑΎΜΟΣ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ὅταν ὁ λόρδος Βύρων βρισκότανε στὴ Γενεύη, γνωρίστηκε μὲ τὸν γιατρὸ Ἀλεξάντερ καὶ συνεδέθη μαζύ του φιλικώτατα.

Βγαίνανε συχνὰ μαζὺ περίπατο καὶ καθόντουσαν στοὺς πάγκους τῶν διαφόρων πάρκων, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν καὶ γιὰ νὰ διαβάσουν τὰ νέα τῶν ἐφημερίδων. Μιὰ μέρα ὁ γιατρός, καθὼς διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του, φώναξε στὸν φίλο του λόρδο :

—Βύρων, ἄκουσε μιὰ βλακεία !...

Καὶ τοῦ διάβασε ἀπὸ ἕνα ἄρθρο ἑνὸς κριτικοῦ, ὁ ὁποῖος ἔγραφε :

«Τὸ νέον ποίημα τοῦ λόρδου Βύρωνος δὲν εἶνε καθόλου ἱκανοποιητικό. Οἱ στίχοι του κουτσαίνουν, καθὼς καὶ τὸ πόδι τοῦ ποιητοῦ».

Ὁ γιατρὸς τόσον καιρὸ δὲν εἶχε παρατηρήσει πῶς ὁ μεγαλοφυὴς φίλος του ἐχώλαινε ἐλαφρά. Ὁ λόρδος Βύρων ὅμως, ποὺ τὸ φυσικό του αὐτὸ ἐλάττωμα ἀποτελοῦσε τὸν μεγάλο καϋμὸ τῆς ζωῆς του, φώναξε περίλυπος :

—Ἄχ, αὐτὸ τὸ πόδι εἶνε ἡ μάστιξ τῆς ζωῆς μου !...

Καὶ πραγματικά, τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ ἔπαιξε πρωτεύοντα ρόλο στὴ διαμόρφωσι τῆς ψυχολογίας τοῦ ποιητοῦ.

ροῦσες νὰρθῆς νὰ μᾶς δῆς, νὰ μᾶς πῆς τί σοῦ συνέβη καὶ μεῖς θὰ κάναμε ὅ,τι μπορούσαμε γιὰ νὰ σὲ βοηθήσουμε.

—Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ψιθύρισε ὁ Ζύλ, κοκκινίζοντας, ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ βγῶ ἔξω, ἐπειδὴ ἐκείνη ἡ ἀθεόφοβη ἡ φιλενάδα μου...μοῦ πῆρε, φεύγοντας, καὶ τὸ πανταλόνι μου... Τὸ μοναδικό μου πανταλόνι... Πῶς νὰ βγῶ λοιπὸν ἔξω σ' αὐτὰ τὰ χάλια ;...

Κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα ἤξερε ὅτι ὁ Ζύλ συνήθιζε νὰ βάζη κάθε βράδυ τὸ πανταλόνι του κάτω ἀπὸ τὸ στρῶμα του, γιὰ νὰ τὸ ἔχη τὸ πρωΐ...φρεσκοσιδηρωμένο. Κι' ἐπειδὴ ἡ ἀφηρημάδα τοῦ Ντεπακὶ ἦταν γνωστὴ σ' ὅλους μας, ὁ φίλος μας αὐτὸς ρώτησε τὸν κρεββατωμένο :

—Μήπως ἔβαλες τὸ πανταλόνι σου κάτω ἀπὸ τὸ στρῶμα ;

—Ἀστειεύεσαι, βέβαια ! φώναξε ὁ Ζύλ, μὲ ὕφος προσβεβλημένου ἀνθρώπου. Γιὰ τόσο ἀφηρημένο μὲ πέρασες ;

—Κατέβα, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀπὸ τὸ κρεββάτι νὰ κυττάξουμε καμεῖς !....

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἀντιρρήσεις, ὁ Ντεπακὶ ἀποφάσισε νὰ κατέβη ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ νὰ δεχθῆ νὰ ψάξουμε κάτω ἀπὸ τὸ στρῶμα. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν μας ἦταν νὰ βροῦμε ὄχι μόνο τὸ πανταλόνι τοῦ δημοσιογράφου, σιδερωμένο στὴν ἐντέλεια, ἀλλὰ καὶ τὸ πορτμονὲ τοῦ φίλου μας, στὴν πίσω τσέπη !...

—Γιὰ φαντασθῆτε !... μᾶς εἶπε ὁ ἀφηρημένος Ντεπακί, ξύνοντας μὲ ἀπορία τὸ κεφάλι του. Εἶχα βάλει τὸ πανταλόνι μου κάτω ἀπὸ τὸ στρῶμα καὶ τὸ λησμόνησα !... Ἂν δὲν ἐρχόσαστε νὰ μὲ βρῆτε, θὰ ἔμενα ἄλλες ὀχτὼ μέρες στὸ κρεββάτι, νομίζοντας πὼς δὲν εἶχα πανταλόνι νὰ φορέσω καὶ νὰ βγῶ ἔξω !...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ : Γιατί ὁ Ζὺλ Ντεπακὶ ἵδρυσε τὴν «Ἐλευθέρα Δημοκρατία τῆς Μονμάρτρης». — Σπαρταριστὰ ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν μποὲμ τοῦ Καρτιὲ Λατέν.